

Πέρα από τις απεργίες στα φαστφουντάδικα

της Trish Kahle (Μετάφραση Barikat)

Πασχίζοντας, μια κρύα και βροχερή μέρα του Μαρτίου, να μαζέψω τα καρότσια από το παρκινγκ του καταστήματος Whole Foods στο Σικάγο όπου δουλεύω ένα από τα αφεντικά μου στεκόταν στην πόρτα.

"Ο καιρός είναι πραγματικά χάλια" είπε και εγώ έγνεψα καταφατικά. "Αλλά," συνέχισε καγχάζοντας, "Τι να κάνεις; Να απεργήσεις;"

Ήταν λογικό που έβρισκε την ιδέα να απεργήσουμε αδιανόητη - οι απεργιακές κινητοποιήσεις βρίσκονται σε ιστορικό χαμηλό, σχεδόν ανύπαρκτες σε καταστήματα όπως αυτό που δουλεύω εγώ και σχεδόν κανένας από τους συναδέλφους μου δεν συμμετείχε ποτέ σε κάποιο συνδικάτο. Ένα μήνα αργότερα, απεργήσαμε. Δέκα εργαζόμενοι στο κατάστημα Whole Foods άφησαν τα πόστα τους για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στο δρακόντειο κανονισμό παρουσιών και τους μισθούς πείνας, μαζί με διακόσιους εργαζομένους σε εστιατόρια φαστ φουντ και καταστήματα λιανικής πώλησης στην πόλη και χιλιάδες σε όλη τη χώρα.

Οι χαμηλόμισθοι εργαζόμενοι στα φαστ φουντ και στη λιανική ήρθαν στο προσκήνιο του αμερικάνικου εργατικού κινήματος φέτος το καλοκαίρι. Η καμπάνια "Αγώνας για 15" (Fight For 15 ή FF15) βγήκε πέρσι το Νοέμβριο και εκτινάχτηκε νωρίς την άνοιξη καθώς εργαζόμενοι άφηναν το πόστο δουλειάς τους στη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο, στο St. Louis, στο Μιλγουόκι, στο Ντιτρόιτ και στο Σηάτλ. Εφτά πόλεις οργάνωσαν μια δεύτερη εβδομάδα μονοήμερων απεργιών στο τέλος του Ιουλίου. Αργότερα στις 29 Αυγούστου, 62 πόλεις και περισσότεροι από χίλιοι εργαζόμενοι απέργησαν βάση δύο κύριων αιτημάτων: 15 δολάρια κατώτατο μισθό και το δικαίωμα να φτιάξουν συνδικάτο χωρίς αντίποινα από την εργοδοσία.

Είμαστε μέρος μια νέας γενιάς εργαζομένων που ανακαλύπτουμε ξανά τα πιο ισχυρά μας όπλα: το συνδικάτο και την απεργία. Στην εποχή της λιτότητας, ορθώσαμε ανάστημα. Και το κάναμε με τη στήριξη ενός συνδικάτου το οποίο πολλοί στην αριστερά (και ορθώς) κατηγορούσαν, για τις στενές σχέσεις του με το κεφάλαιο. Παρά την πρόσφατη ιστορία του, αυτή της αποφυγής των αντιπαραθέσεων, η Διεθνής Ένωση Εργαζομένων στις Υπηρεσίες (Service Employees International Union ή SEIU) έχει βοηθήσει να ξεκινήσει αυτό που θα μπορούσε να είναι ένα νέο κύμα αγωνιστικότητας στους χαμηλόμισθους εργαζομένους του 21ου αιώνα, ένα κύμα που αν συνεχίσει να εξαπλώνεται μπορεί να ξεπεράσει κάθε προσδοκία.

Πολλοί από εμάς δεν περιμέναμε ποτέ ότι θα βρεθούμε εγκλωβισμένοι σε μια τόσο κακοπληρωμένη δουλειά. Μεγαλώνοντας, μου είπαν ότι αν πάω πανεπιστήμιο και πάρω πτυχίο θα έχω ένα καλύτερο επίπεδο ζωής από εκείνο μέσα στο οποίο μεγάλωσα. Σπούδασα με υποτροφία, και έβγαζα τα έξοδα διαβίωσής μου δουλεύοντας σε φάρμες στη δυτική Βόρεια Καρολίνα. Αποφοίτησα μόλις ξέσπασε η ύφεση χωρίς καμία προοπτική για μια θέση αξιοπρεπούς εργασίας ή διασυνδέσεις στη αγορά.

Αφού χτένισα την περιοχή για δουλειά, κατάφερα να βρω μια ως τεχνικός σε κτηνιατρείο. Παρά το ότι ήταν δουλειά "ειδικευμένου" εργαζόμενου, μου έδωσαν μόλις 25 ώρες την

εβδομάδα και 8.50 δολάρια την ώρα. Απολύθηκα μόλις έξι μήνες αργότερα. Για περίπου ένα χρόνο η μόνη δουλειά που κατάφερα να βρω ήταν προσωρινή ως κηπουρός, δουλεύοντας για 10 δολάρια την ώρα, χωρίς συγκεκριμένο ωράριο, χωρίς εξοπλισμό ασφαλείας και συχνές κλοπές στο μισθό μου.

Έκανα αίτηση σε κάθε κατάσταση λιανικής και φαστφουντάδικο στην περιοχή, στο ταχυδρομείο και στη UPS (courier), όπου δεν μου απάντησαν ούτε την περίοδο των γιορτών για κάτι προσωρινό. Ήμουν απελπισμένη - και όχι η μόνη. Όταν η Whole Foods άνοιξε κατάστημα στο Greensboro έκανε προσλήψεις για 100 θέσεις. Πάνω από 3000 άτομα έκαναν αίτηση - αριθμός τον οποίο οι διευθυντές του καταστήματος ανέφεραν συνεχώς. Το μήνυμα καθαρό: πρέπει να αισθανόμαστε τυχεροί που έχουμε δουλειά.

Τα δύο πρώτα χρόνια μετά την αποφοίτησή μου ήταν μεγάλο χαστούκι. Συνεχώς γινόταν φανερό ότι δεν επρόκειτο να βρω μια καλή δουλειά. Όπου πήγαινα μου έλεγαν είτε ότι έχω υπερβολικά προσόντα επειδή είχα πτυχίο είτε ότι δεν έχω αρκετά προσόντα επειδή είχα μόνο ένα πτυχίο. Όταν αποφοίτησα σκέφτηκα να γίνω ταχυδρόμος. Αντ' αυτού γύρισα στο πανεπιστήμιο και έκανα διδακτορικό. Οι ακαδημαϊκές δουλειές ίσως εξαφανίζονται όπως και οι δουλειές του δημόσιου τομέα, αλλά τουλάχιστον έτσι θα κέρδιζα λίγο χρόνο.

Ακόμα και όταν γράφτηκα σε μεταπτυχιακό πρόγραμμα σε ένα από τα καλύτερα ερευνητικά πανεπιστήμια, δυσκολεύτηκα να τα βγάλω πέρα. Τώρα είμαι στο δεύτερο έτος και δουλεύω στη Whole Foods πέρα από τις δύο θέσεις που έχω ως βοηθός έρευνας στο τμήμα μου και κάποιες βάρδιες που κάνω ως μεταφορέας στο τμήμα των κοινωνικών επιστημών. Δεν έχει σημασία πόσες ώρες δουλεύω, η σταθερή απασχόληση και ο βιώσιμος μισθός παραμένουν άπιαστο όνειρο.

Από μόνη της η κατάστασή μου ίσως είναι εύκολο να χαρακτηριστεί ως μια ατυχής ανωμαλία. Αλλά η ιστορία μου είναι κοινή μεταξύ των νέων Αμερικανών. Κάποιοι αναφέρονται στη γενιά μου ως "millenials" (γενιά της χιλιετίας) αλλά νομίζω πως η γενιά των "απόκληρων" θα ήταν πιο ακριβής χαρακτηρισμός: η καλύτερα μορφωμένη γενιά της παγκόσμιας ιστορίας, μια γενιά φορτωμένη με τεράστια φοιτητικά δάνεια, καμία ή σχεδόν καμία πρόσβαση σε βιώσιμους μισθούς και καμία προοπτική για κάτι καλύτερο στο μέλλον.

Και φυσικά δεν είναι μόνο εικοσάρες και τριαντάρες χωρίς παιδιά σε δουλειές σαν τη δική μου. Πολλοί από τους συναδέλφους μου έχουν παιδιά ή άλλους οι οποίοι εξαρτώνται οικονομικά από αυτούς. Αν το να επιβιώσεις ως χαμηλόμισθος είναι τόσο δύσκολο για κάποιον που δεν έχει παιδιά, είναι σχεδόν αδύνατο για τις συναδέλφους και συναδέλφους που έχουν παιδιά, και ιδιαίτερα τις άγαμες μητέρες, πολλές από τις οποίες πρέπει να τα φέρουν πέρα και με τις μειώσεις στα κοινωνικά προγράμματα όπως τα κουπόνια φαγητού, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και την εκπαίδευση.

Κάποια άλλα από τα αδέρφια μου στο συνδικάτο δουλεύουν σε φαστφουντάδικα και στη λιανική πριν καν εγώ γεννηθώ. Ένας εργαζόμενος στα McDonald's, μέλος του συνδικάτου, δουλεύει εδώ και 27 χρόνια. Μετά από όλα αυτά τα χρόνια βγάζει λιγότερα από 9 δολάρια την ώρα. Δεν θα μπορέσει να πάρει σύνταξη ποτέ.

Με μισθούς φτώχειας, συχνή σεξουαλική παρενόχληση και ρατσισμό στη δουλειά και χωρίς καμία αίσθηση δικαιωμάτων ή εργασιακής ασφάλειας, το ρίσκο της οργάνωσης έδειχνε να αξίζει όλο και περισσότερο.

Οι άθλιες συνθήκες εργασίας και οι δυσοίωνες προοπτικές για κάτι καλύτερο έξω από τον κλάδο βοηθάνε να εξηγηθεί γιατί το FF15 ("αγώνας για 15") αναπτύχθηκε τόσο γρήγορα. Αλλά υπάρχει και ένα κρίσιμος τρίτος λόγος: η επανείσοδος του αγώνα στη λαϊκή φαντασία.

Το διάστημα μεταξύ Δεκεμβρίου 2010 και Νοεμβρίου 2011 ήταν γεμάτο σημεία ανάφλεξης της αντίστασης για την γενιά των "απόκληρων": στο εξωτερικό, υπήρξαν διαμαρτυρίες φοιτητών ενάντια στην αύξηση των διδάκτρων στη Βρετανία, επαναστάσεις στην Τυνησία και την Αίγυπτο. Στην Αμερική, οι διαμαρτυρίες ενάντια στον Κυβερνήτη Scott Walker στο Wisconsin, και το κίνημα Occupy λίγο αργότερα. Χιλιάδες, ως επί το πλείστον νέοι, εναντιώνονταν στην ανισότητα, και η ριζοσπαστικοποίηση του αμερικάνικου πληθυσμού, που συγκεντρωνόταν στους νέους, εξαπλώθηκε σαν φωτιά. Αλλά η οργή ενάντια στην οικονομική και κοινωνική ανισότητα δεν είχε βρει ακόμη έκφραση στο χώρο εργασίας.

Τον Σεπτέμβριο του 2012, η Ένωση Καθηγητών του Σικάγο (CTU) μας έδωσε ένα ισχυρό παράδειγμα. Εργαζόμενοι που συμμετείχαν στο FF15 στο Σικάγο, που επτά μήνες αργότερα θα απεργήσουν κατά εκατοντάδες, παρακολουθούσαν τους δασκάλους. Τους είδαμε να απαιτούν όχι μόνο δίκαιη αποζημίωση, αλλά και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Τους είδαμε να αντιμετωπίζουν το ρατσισμό του Σικάγο, που υπάρχει στο απαρτχάιντ του εκπαιδευτικού συστήματος της πόλης. Και τους είδαμε να το κάνουν μόνοι τους: να οργανώνονται στους χώρους εργασίας τους, να συζητούν δημοκρατικά τόσο τις απεργιακές τους τακτικές όσο και τις συμβάσεις εργασίας τους. Είδαμε τη δύναμη της αλληλεγγύης με τους γονείς που αρνήθηκαν να στείλουν τα παιδιά τους πίσω από τις γραμμές των πικετοφοριών των εκπαιδευτικών. Ως καθηγητές κατέκλυσαν το κέντρο από την πρώτη ημέρα της απεργίας, τους είδαμε να στέκονται όρθιοι για όλους τους εργαζόμενους. Μήνες αργότερα, όταν η CTU αναφέρετε στις οργανωτικές μας συναντήσεις, οι εργαζόμενοι ξεσπούν σε χειροκροτήματα.

Μετά την απεργία της CTU, ο κόσμος ήταν έτοιμος να οργανωθεί. Όμως, ειδικά στα πρώτα στάδια της εκστρατείας, δεν μπορούσαμε να οργανωθούμε μόνοι. Για τους περισσότερους από εμάς, η έννοια της ανάληψης συλλογικής δράσης ήταν κάτι το τρομακτικό. Δεν είχαμε καμία παράδοση συνδικαλιστικής μαχητικότητας στο χώρο εργασίας ή στον οικογενειακό μας χώρο που θα μπορούσε να μας βοηθήσει.

Και φυσικά, υπήρχε μια πολύ πραγματική πιθανότητα να μας απολύσουν, όπως γίνεται με χιλιάδες Αμερικάνους εργάτες κάθε χρόνο, οι οποίοι προσπαθούν να οργανώσουν συνδικάτα. Οι Ενώσεις εργατών και οι παρατηρητές τους γνώριζαν ότι ο οικονομικός μας κλάδος αντιπροσώπευε μια τεράστια βάση πιθανών νέων μελών, αλλά ακόμη και που η συμμετοχή στις ενώσεις εργατών έχει μειωθεί τις τελευταίες δεκαετίες - τώρα βρίσκεται στο ιστορικό χαμηλότερο του τελευταίου αιώνα - τα υπάρχοντα συνδικάτα απέτυχαν να δημιουργήσουν κίνητρα για οργάνωση στον τομέα των εστιατορίων φαστ φούντ και λιανικής πώλησης σε εθνική κλίμακα.

Η SEIU [Διεθνής Ένωση Εργαζομένων στις Υπηρεσίες] έδηξε το δρόμο. Στο Σικάγο, τα μέλη της "τοπικής 73" (Local 73) ψήφισαν να υποστηρίξουν οικονομικά το FF15. Αυτοί, πολλοί από τους οποίους η ίδιοι χαμηλόμισθοι, καταλάβαιναν ότι το να οργανώσουν τους εργαζόμενους στα εστιατόρια φαστ φούντ θα ωφελούσε όλους.

Αντί να επικεντρώνεται σε ένα μόνο κατάστημα, ή μια συγκεκριμένη αλυσίδα, ο "αγώνας για τα 15" (FF15) υιοθέτησε μια διαφορετική προσέγγιση, μια που περιλαμβάνει όλη την πόλη

και την οργάνωση όλων των εργαζομένων σε φαστ φούντ και το προσωπικό των καταστημάτων λιανικής σε ένα ενιαίο σωματείο. Αν η εκστρατεία είχε τρέξει μαγαζί το μαγαζί, θα ήταν εύκολο για τα αφεντικά να μας απομονώσουν.

Η οργάνωση των εργαζομένων σε επίπεδο πόλης έχει φέρει απτά αποτελέσματα. Μετά την απεργία της 24ης Απριλίου, οι διοργανωτές της εκστρατείας στο Σικάγο ρώτησαν αν υπάρχουν εργαζόμενοι που θα ήθελαν την επόμενη εβδομάδα να πάνε με πούλμαν στο St. Louis ή στο Μιλγουόκι, μια απόσταση πέντε ωρών, για να στηρίξουν μια απεργία εκεί. Κάποιοι είπαν ότι δούλευαν εκείνη τη μέρα και δεν θα μπορούσαν να πάνε. Στο μπροστινό μέρος της αίθουσας ένα μεσήλικας Αφροαμερικανός υπάλληλος στα McDonald's σηκώθηκε και είπε "Ας απεργήσουμε ξανά, έτσι μπορούμε να πάμε όλοι!"

Στην επόμενη συνάντηση, μια γυναίκα σηκώθηκε και μας είπε πως το αφεντικό της είχε μιλήσει ρατσιστικά, και απειλούσε να την απολύσει επειδή δεν είχε πάει στη δουλειά ενώ ήταν στο νοσοκομείο. Κάποιος ρώτησε αν υπήρχε κόσμος πρόθυμος να συνοδεύσει τη γυναίκα στη δουλειά εξασφαλίζοντας έτσι ότι δεν θα απολυόταν. "Χρειαζόμαστε δύο τρεις ανθρώπους», είπε. Αλλά σχεδόν δεκαπέντε χέρια σηκώθηκαν. Όλοι ήθελαν να συμπαρασταθούν στη σύντροφό τους από το συνδικάτο.

Στο κατάστημά μου, όταν αντιμετώπισα πειθαρχικές κυρώσεις επειδή παραβίασα τον κανονισμό προσέλευσης ενάντια στον οποίο αγωνιζόμασταν, ζήτησα συνδικαλιστική εκπροσώπηση στο πειθαρχικό συμβούλιο στο οποίο είχα κληθεί και οι συνάδελφοι μου ετοιμάστηκαν να αναλάβουν δράση, σε περίπτωση που αποφαιζόταν να προσπαθήσουν να με απολύσουν. Η διοίκηση τελικά υπαναχώρησε. Το πειθαρχικό συμβούλιο δεν έγινε ποτέ. Όταν ένας εργαζόμενος στα Whole Foods μιας άλλης περιοχής τέθηκε σε διαθεσιμότητα επειδή απέργησε (με πρόσχημα ένα περιστατικό που είχε συμβεί δύο εβδομάδες πριν από την απεργία) οργανώσαμε ανοιχτές διαμαρτυρίες και καταφέραμε να την επαναφέρουμε στη δουλειά και με την αναδρομική καταβολή των χαμένων της αποδοχών.

Η γεύση της νίκης μέσα από τους αγώνες έχει μετασχηματίσει το τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι βλέπουν τον εαυτό τους και την δύναμή τους στο χώρο εργασίας. Έχει αλλάξει τις σχέσεις μας με τους συναδέλφους μας και έχει ισχυροποιήσει την πεποίθηση ότι πολλά ακόμα μπορούν να αλλάξουν.

Αριστεροί και συνδικαλιστές έχουν εκφράσει ανησυχίες σχετικά με τη δυναμική του κινήματος και τα όρια της στρατηγικής του - κυρίως λόγω της ιστορία του SEIU όσον αφορά τις ευνοϊκές για τους εργοδότες συμφωνίες που έχει κάνει στο παρελθόν και πιο πρόσφατα τη στάση που κράτησε στον αγώνα για το υγειονομικό σύστημα στην Καλιφόρνια. Άλλοι φοβούνται ότι η εργαζόμενοι δεν έχουν τον έλεγχο του συνδικάτου και άλλοι ότι ο "αγώνας για τα 15" δεν είναι μια πραγματικά οργανωτική δύναμη αλλά μια καμπάνια δημοσίων σχέσεων.

Η αφοσίωση και συμμετοχή του SEIU σε αυτή την εκστρατεία είναι αναντικατάστατες όσον αφορά τους οργανωτικούς πόρους, τη νομική προστασία, τις υπηρεσίες στις οποίες σε διαφορετική περίπτωση δεν θα είχαμε πρόσβαση, και την άμεση σύνδεση με το ευρύτερο εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις της κοινότητας. Παρά τα λάθη του παρελθόντος - τα οποία είναι πολύ πραγματικά και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη - το SEIU αξίζει συγχαρητήρια για την ανάληψη πρωτοβουλίας τολμηρών εκστρατειών, για την οργάνωση των αγώνων, ενώ την ίδια ώρα πάρα πολλά άλλα σωματεία βρίσκονται σε υποχώρηση, ή το παίζουν νεκρά ενώ δέχονται επιθέσεις από αντεργατικούς νόμους και άλλες εκστρατείες

ενάντια στις εργατικές ενώσεις.

Η ηγεσία του SEIU καλεί για την συνέχιση και κλιμάκωση των απεργιακών κινητοποιήσεων, καταλήψεων και άμεσων δράσεων ως μέσα επίλυσης των προβλημάτων των εργαζομένων. Ενθαρρύνουν τους εργαζόμενους να οργανωθούν στο χώρο δουλειάς τους και αντιμετωπίζουν μαχητικά τα ζητήματα ρατσισμού και σεξουαλικής παρενόχλησης στο χώρο εργασίας. Πρόκειται για ένα αναμφισβήτητο καλό πράγμα που θα μπορούσε να βοηθήσει στην αναζωογόνηση και τον μετασχηματισμό του εργατικού κινήματος.

Ασφαλώς και υπάρχει και μια δημοσιοσχεστική πλευρά του κινήματος (FF15) αλλά το να καταδικάσεις ολόκληρη την εκστρατεία για αυτό είναι απλά κυνικό. Η επιθετική μιντιακή εξόρμηση της καμπάνιας έχει καταφέρει να εξαπλώσει το κίνημα σε μέρη όπου οι διοργανωτές οι ίδιοι δεν έχουν πατήσει ποτέ το πόδι τους συμπεριλαμβανομένων αγροτικών περιοχών και περιοχών του νότου. Και η μιντιακή καμπάνια έχει κάνει των αγώνων μας και τους αγώνες πολλών άλλων εργαζομένων σε όλη τη χώρα γνωστό στο ευρύ κοινό. Η καμπάνια των "δημοσίων σχέσεων" δεν λειτουργεί ξεκομμένα αλλά μέσα σε ένα πλαίσιο οικοδόμησης πραγματικού κινήματος.

Έχουμε μια εκστρατεία την οποία έχουν συλλάβει και υλοποιήσει εξολοκλήρου οι εργαζόμενοι; Όχι ακόμα. Αλλά οι εργαζόμενοι για πρώτη φορά μετασχηματίζονται σε ηγέτες σωματίων και συνδικάτων μέσα από τη συμμετοχή τους σε αυτό το κίνημα.

Το SEIU έχει διανοίξει χώρο εν μέσω μια πενταετίας οικονομικής κρίσης. Αυτός ο χώρος μπορεί να έχει δυνατότητες πολύ μεγαλύτερες από εκείνες που οι διοργανωτές και εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι έχουμε φανταστεί. Η εκστρατεία αυτή δεν είναι απαραίτητο ότι θα περιοριστεί ή θα διαμορφωθεί από το συνδικάτο που την ξεκίνησε. Το FF15 είναι κινηματικός συνδικαλισμός στην εμβρυακή του κατάσταση. Έχει την δυναμική να ξεδιαλύνει τα ερωτήματα της ταξικής πάλης που τέθηκαν από το κίνημα occupy. Μπορεί να βοηθήσει να επανασυνδέσει τους αγώνες στο χώρο εργασίας με την τοπική κοινωνία. Μπορεί να πείσει για αυξημένη εξουσία των εργαζομένων στο χώρο δουλειάς, αλλά μπορεί επίσης να απαιτήσει οι θεσμοί της κυβέρνησης να επιβάλουν ισχυρότερη προστασία για τα συνδικάτα και όλους τους εργαζόμενους.

Οι ριζοσπάστες είναι σε θέση να διαμορφώσουν αυτό το κίνημα με το να ξαναχτίσουν την παράδοση τους ριζοσπαστικού συνδικαλισμού. Μπορούμε και το έχουμε ήδη καταφέρει να παίξουμε σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση της εκστρατείας στην καθημερινότητα του αγώνα, στο Σικάγο για παράδειγμα, βοηθήσαμε να ξεκινήσει διαβούλευση γυναικών και σχεδιάσαμε και υλοποιήσαμε βασικά σεμινάρια οργάνωσης του αγώνα και καταπολέμησης των αντιποίνων από τα αφεντικά.

Η Αριστερά πρέπει να ξεπεράσει τη θεώρηση της των θεσμών των εργαζομένων, όπως το SEIU, ως θεσμών μονολιθικών και ανίκανων για οποιαδήποτε αλλαγή. Είναι πράγματι δύσκολο να τους αλλάξει, αλλά όχι αδύνατο. Ο θυμός για την προδοσία στις επιχειρήσεις και τη γραφειοκρατία δεν πρέπει να μας ξεγελάσει στο να δούμε τα συνδικάτα ως ολοκληρωτικά και ανεπανόρθωτα διαχωρισμένα από τα συμφέροντα των μελών τους. Αντ' αυτού, θα πρέπει να γίνει σαφής η ανάγκη για την οργάνωση νέων εργαζομένων και για την ανοικοδόμηση των συνδικάτων από τα κάτω.

Παρά την τεράστια προσοχή που έχει αποκτήσει, αυτό το κίνημα είναι ακόμη στα σπάργανα. Πρέπει να οικοδομηθεί με ισχυρά δίκτυα στο χώρο εργασίας και στις τοπικές

κοινωνίες. Όσοι περισσότεροι ριζοσπάστες συμμετέχουν, τόσο πιο ισχυρό θα είναι. Φέτος το καλοκαίρι απεργήσαμε για πολύ συγκεκριμένα αιτήματα. Αλλά απεργήσαμε και για αξιοπρέπεια, σεβασμό και εξουσία. Το κίνημά μας πρέπει να οικοδομηθεί στέρεα, να απαιτήσει το απτό, και να τεθούν οι βάσεις για μια νέα γενιά εργατικής μαχητικότητας.

Επειδή η μαχητικότητα είναι αποτελεσματική. Τα αφεντικά μου δεν με χλευάζουν πια που απεργώ. Αφού απέργησα, πήρα αύξηση και πάνω από μια δεκάδα συναδέλφους μου με ρωτούν πώς θα μπορούσαν να ενταχθούν στο συνδικάτο.

πηγή: jacobinmag.com